

Sygn. akt VII U 3660/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 stycznia 2020 r.

w Warszawie

sprawy K. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania K. B. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 10 maja 2019 r. znak:(...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 12 czerwca 2019 r. **K. B. (2)** złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 10 maja 2019 r.

znak: (...) w sprawie odmowy uchylenia decyzji

z dnia 7 listopada 2013 r. Odwołująca wskazała, że powyższa decyzja jest dla niej bardzo krzywdząca. Wyjaśniła przy tym, że po 38 latach pracy ma w chwili obecnej 1.423,00 zł

na rękę. Na temat krzywdzącej dla niej decyzji ZUS wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny, który orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, na podstawie którego decyzja ta została wydana. W ocenie odwołującej w demokratycznym państwie prawa orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego jest najważniejszym aktem prawnym, który jest ostateczny i zamyka sprawę na jej korzyść, natomiast ZUS powinien się do niego stosować, a nie zasłaniać przepisem administracyjnym. Odwołująca wniosła o wydanie wyroku, który będzie dla niej sprawiedliwy i poprawi jej bardzo słabą sytuację materialną (odwołanie k. 4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 czerwca 2019 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wskazał,

że na podstawie skarżonej decyzji odmówił ubezpieczonej uchylenia decyzji z dnia

7 listopada 2013 r. znak: (...) i stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa. Powołał się przy tym na art. 146 i 151 k.p.a., zgodnie z którym uchylenie decyzji z powodu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją na podstawie którego została wydana decyzja, nie może nastąpić, jeśli od dnia doręczenia decyzji upłynęło 5 lat; w takiej sytuacji organ ogranicza się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji

z naruszeniem prawa oraz wskazuje okoliczności z powodu których nie uchylił tej decyzji. W przedmiotowej sprawie od dnia doręczenia decyzji z dnia 7 listopada 2013 r. minęło 5 lat, zatem nie było możliwe jej uchylenie (odpowiedź na odwołanie k. 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się K. B. (1), urodzona w dniu (...), ma przyznane prawo do emerytury w związku z osiągnięciem wieku 55 lat od dnia 24 lipca 2008 r., na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 22 września 2008 r. znak: E (...) (decyzja ZUS z 22.09.2008 r. k. 59 a.r. tom I).

W dniu 4 października 2013 r. K. B. (1) złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy decyzją z dnia 7 listopada 2013 r. znak: (...) przyznał odwołującej emeryturę od 24 października 2013 r. Wysokość emerytury, obliczonej zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej, wyniosła 1.288,64 zł. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że emerytura wyliczona zgodnie z art. 26 jest niższa od dotychczas wypłacanej jej emerytury wcześniejszej, wobec czego nadal wypłacana będzie emerytura ustalona na podstawie art. 29 ustawy emerytalnej w kwocie 1.514,17 zł. Jednocześnie Zakład poinformował, że nadał nowy numer świadczenia: (...). Powyższa decyzja została skierowana do wysłania w dniu 13 listopada 2013 r. (wniosek o emeryturę z 04.10.2013 r. k. 1-6 a.r., decyzja ZUS z 13.05.2013 r. k. 15-18 a.r. – tom II).

W dniu 16 stycznia 2018 r. odwołująca złożyła w ZUS wniosek o zmianę danych – numeru rachunku bankowego, na który miała być przekazywana emerytura (...) (wniosek o zmianę danych z 16.01.2018 r. k. 19-21 a.r. tom II).

W dniu 6 marca 2019 r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok w sprawie o sygn. P 20/16, na podstawie którego orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 39 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy (okoliczność bezsporna).

Powołując się na powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego, w dniu 18 kwietnia 2019 r. K. B. (1) złożyła w ZUS (...) Oddział w W. skargę o wznowienie postępowania w sprawie emerytury przyznanej z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego (skarga o wznowienie z 18.04.2019 r. k. 23 a.r. tom II).

W odpowiedzi na powyższe ZUS (...) Oddział w W. wydał w dniu 10 maja 2019 r. postanowienie na podstawie którego wznowił postępowanie w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie emerytury zakończone decyzją z dnia 7 listopada 2013 r. znak: (...). Następnie organ rentowy w tym samym dniu, tj. 10 maja 2019 r., wydał decyzję znak: (...) na podstawie której odmówił uchylenia decyzji z dnia 7 listopada 2013 r. i stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 146 k.p.a. uchylenie decyzji nie może nastąpić jeżeli od dnia doręczenia decyzji upłynęło 5 lat, a w takim przypadku na podstawie art. 151 § 2 k.p.a. organ administracji publicznej ogranicza się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazuje okoliczności z powodu decyzji nie uchylił (postanowienie z 26.04.2019 r., decyzja ZUS z 26.04.2019 r. – nieoznaczone karty a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny, na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było niezasadne.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460) sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów, lecz prawa. Ponadto strony nie wnosiły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Dokonując analizy niniejszej sprawy Sąd nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, na podstawie której organ rentowy, w oparciu o art. 151 § 2 k.p.a. w związku z art. 146 § 1 k.p.a. odmówił uchylenia decyzji z dnia 7 listopada 2013 r. znak:(...)przynajmniej ubezpieczonej K. B. (3) emeryturę w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Ubezpieczona wnosząc o wznowienie postępowania przed organem rentowym, a także składając odwołanie, powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie o sygn. P 20/16. Wymaga to więc rozważenia możliwości wznowienia postępowania i przeliczenia emerytury ubezpieczonej w kontekście cytowanego art. 145a § 1 k.p.a.

Wskazać przy tym należy, że na mocy wyroku z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie o sygn. P 20/16 Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...) r., które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy.

W uzasadnieniu wskazanego wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał, że wprowadzony ustawą emerytalną nowy system świadczeń emerytalnych przewiduje jedynie przejściowe utrzymanie preferencyjnych rozwiązań, dotyczących możliwości nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Zasadniczo regulacja ta dotyczy tylko tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie tej ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli, bez względu na płeć, wiek co najmniej 50 lat, a więc urodzili się nie później niż w dniu 31 grudnia 1948 r. Odstępstwo od tej zasady dotyczy osób, które urodziły się (...). Jest ono obwarowane kolejnymi warunkami, w tym w szczególności uzależnione jest od spełnienia przesłanki nabycia prawa do emerytury do dnia 31 grudnia 2008 r. Możliwość nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy emerytalnej przez kobiety także nie dotyczy wszystkich kobiet urodzonych w latach 1949-1968, lecz tylko tych, które urodziły się nie później niż do dnia 31 grudnia 1953 r. ze względu na wymóg nabycia prawa do emerytury do dnia 31 grudnia 2008 r. Zakwestionowane regulacje prawne dotyczą zatem jednolitej grupy kobiet, które zachowały prawo do uzyskania emerytury powszechnej po uprzednim pobieraniu emerytury wcześniejszej przysługującej po ukończeniu 55 lat. Do grupy tej należą kobiety urodzone w latach 1949-1953. Jednak po wejściu w życie z dniem 1 maja 2013 r. dodanego art. 25 ust. 1b tylko część z nich, a mianowicie kobiety urodzone w (...) r., zostały pozbawione możliwości zrealizowania prawa do powszechnej emerytury na dotychczasowych zasadach, bez pomniejszania podstawy obliczenia emerytury o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych. W konsekwencji z jednolitej kategorii podmiotów podobnych wyodrębniona została grupa kobiet z rocznika 1953, która podobnie jak pozostałe kobiety należące do tej kategorii nabyła co prawda prawo zarówno do emerytury wcześniejszej, jak i powszechnej, lecz przy obliczaniu tego ostatniego świadczenia znajdują zastosowanie wobec nich odmienne, mniej korzystne zasady od tych, które obowiązywały przy obliczaniu emerytury powszechnej kobietom urodzonym w latach 1949-1952. Tymczasem

świadczenia te mają cechę wspólną, relewantną ze względu na treść zaskarżonej regulacji, a mianowicie miały one umożliwić osobom w wieku starszym,

ze stosunkowo długim stażem ubezpieczenia, zachowanie przywileju przejścia na wcześniejszą emeryturę i możliwość uzyskania kolejnej emerytury po osiągnięciu powszechnie obowiązującego wieku emerytalnego. Ich celem było więc łagodzenie skutków likwidacji uprawnień emerytalnych obniżających wiek emerytalny, co było jednym z głównych założeń reformy emerytalnej. Z tego też względu rozwiązania te miały charakter przejściowy i były adresowane do określonej kategorii podmiotów. W związku z powyższym, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że zastosowanie art. 25 ust. 1b wobec kobiet urodzonych w (...)r., pobierających emeryturę na podstawie przepisów art. 46 ustawy emerytalnej, które nie mogły nabyć prawa do emerytury przysługującej z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego przed 1 stycznia 2013 r., kiedy wprowadzono nowe, mniej korzystne zasady w zakresie obliczania jej wysokości nieobowiązujące pozostałe roczniki kobiet należące do kategorii ubezpieczonych uprawnionych do ustalenia emerytury po emeryturze, narusza zasady równości w prawie do zabezpieczenia społecznego i jest przez to niezgodny z art. 67 ust. 1 w związku z przepisem art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W ocenie Sądu nie ma wątpliwości co do tego, że powyższe orzeczenie dotyczy również sytuacji ubezpieczonej, jako kobiety urodzonej w (...) roku, która nabyła prawo do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 46 ustawy emerytalnej, przed dniem 1 stycznia 2013 r.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że postanowieniem z dnia 10 maja 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wznowił postępowanie sprawie emerytury zakończone decyzją z 7 listopada 2013 r. w związku z powyższym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego. Instytucja wznowienia postępowania stanowi nadzwyczajny tryb procedury administracyjnej, gdyż umożliwia uchylenie decyzji ostatecznych, co stanowi wyjątek od zasady trwałości tych decyzji, zawartej w art. 16 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096). Tryb ten znajduje zastosowanie w przypadku wystąpienia w postępowaniu wad określonych w art. 145 § 1 k.p.a. oraz w sytuacji, gdy zaistnieje przesłanka wskazana w art. 145a § 1 k.p.a. Zgodnie z treścią powołanego wyżej przepisu art. 145a § 1 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. Stwierdzenie, czy przyczyna wznowienia postępowania rzeczywiście wystąpiła w sprawie i jakie z tego wynikają skutki dla rozstrzygnięcia sprawy, mogą być wyłącznie efektem postępowania przeprowadzonego po wydaniu postanowienia na podstawie przepisu art. 149 § 1 i muszą być wyrażone w decyzji wydanej w oparciu o art. 151 k.p.a. Badając wystąpienie przesłanki określonej w treści przepisu art. 145a § 1 k.p.a., organ rentowy na wstępnym etapie postępowania bada wyłącznie, czy zachowano ustawowy termin do wniesienia żądania. W przypadku spełnienia tego warunku, po wznowieniu postępowania w drodze postanowienia, organ prowadzi następnie w myśl przepisu art. 149 § 2 k.p.a. postępowanie, co do przyczyn wznowienia i co do rozstrzygnięcia istoty sprawy. Na tej podstawie należy zatem ocenić, że organ rentowy prawidłowo wznowił postępowanie z przesłanki art. 145a § 1 k.p.a.

Przepis art. 146 § 1 stanowi jednak, że uchylenie decyzji z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt. 3-8 oraz w art. 145a nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat, co oznacza, że organ administracyjny rozpoznający sprawę po wznowieniu postępowania musi badać nie tylko, czy istniały przyczyny wznowienia podane w art. 145 § 1 k.p.a., ale także czy na przeszkodzie ewentualnemu rozstrzygnięciu sprawy, co do istoty nie stoją okoliczności, o jakich mowa w cytowanym art. 146 k.p.a. (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 września 1999 r., sygn. akt I SA 1956/98). Artykuł ten zawiera bowiem dwie przesłanki negatywne (zawarte w § 1 i § 2 art. 146) ograniczające dopuszczalność uchylenia decyzji administracyjnej w trybie wznowienia postępowania. Wystąpienie tych przesłanek nie ogranicza dopuszczalności wznowienia postępowania, dlatego zasadnie organ rentowy wznowił to postępowanie. Powyższe ogranicza wyłącznie możliwość organu rozstrzygnięcia we wznowionym postępowaniu sprawy co do istoty. Tak więc, gdy w rozpatrywanej sprawie wystąpi jedna z przesłanek wskazanych w art. 146 k.p.a., organ będzie zobligowany do wznowienia postępowania w drodze postanowienia, jego skutkiem nie będzie jednak uchylenie decyzji, lecz zgodnie z art. 151 § 2 k.p.a. stwierdzenie wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa. Upływ terminów, o których mowa w art. 146 § 1 k.p.a. stanowi negatywną przesłankę do uchylenia w trybie wznowieniowym decyzji i jest bezwarunkowy, niezależny od okoliczności, które spowodowały ich

upływ. Termin taki nie może być przywrócony na podstawie przepisu art. 58 k.p.a., a jego upływanie pozbawia organ administracyjny prowadzący wznowione postępowanie możliwości orzeczenia, co do istoty i ewentualnego uchylecia lub zmiany decyzji wydanej w postępowaniu zwykłym (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 listopada 2005 r., sygn. akt VII SA/Wa 463/05 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 kwietnia 2009 r., sygn. akt II OSK 124/09).

W przypadku upływu 5 lat od dnia doręczenia decyzji ostatecznej, organ prowadzący wznowione postępowanie nie ma podstaw do uchylecia decyzji lub jej zmiany z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt. 3-8 k.p.a. oraz w art. 145a, traci więc podstawę do badania, czy decyzja ta powinna lub nie powinna być uchylona bądź zmieniona, może jedynie wydać decyzję stwierdzającą wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa. Przepis art. 146 § 1 k.p.a. określając początek biegu wskazanego w nim terminu posługuje się pojęciem

„dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji” nie wskazując cech tego doręczenia lub ogłoszenia ani tym bardziej jego adresatów. Pozwala to na przyjęcie, że chodzi o doręczenie lub ogłoszenie decyzji wobec osób biorących udział w postępowaniu, które podlega wznowieniu. Pogląd ten potwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 stycznia 2009 r., sygn. akt II OSK 1776/07, precyzując, iż chodzi o doręczenie ostatecznej ze stron, której decyzję doręczono. Jak wynika z akt niniejszej sprawy, decyzja będąca przedmiotem wznowionego postępowania została wydana w dniu 7 listopada 2013 r., a następnie, zgodnie z datą pieczęci widniejącą na decyzji, przekazana do wysłania odwołującej w dniu 13 listopada 2013 r. Odwołująca nie kwestionowała przy tym okoliczności doręczenia jej decyzji. Okoliczność tą potwierdzają również kolejne pisma znajdujące się w aktach rentowych, w tym wniosek o zmianę rachunku bankowego, na który świadczenie miało być przekazywane, w którym odwołując wskazała nowy numer (znak) świadczenia nadany decyzją z 7 listopada 2013 r.. Tym samym zdaniem Sądu można zatem wysnuć wniosek, że przedmiotowa decyzja została jej doręczona wkrótce po przekazaniu jej do wysyłki. Od tego momentu, do dnia wydania przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia z dnia 6 marca 2019 r. upłynęło 5 lat. Z kolei, jak już zostało wskazane powyżej, przepis art. 146 § 1 stanowi, że uchylecie decyzji z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 3-8 oraz w art. 145a § 1 k.p.a. nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat, co oznacza, że organ rentowy nie może zmienić ani uchylić zaskarżonej decyzji, może jedynie wydać decyzję stwierdzającą wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa.

Nie umniejszając wskazaniom odwołującej co do jej trudnej sytuacji materialnej wskazać należy, że okoliczności te, na gruncie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, nie miały jednak znaczenia z perspektywy obowiązywania wymienionych wyżej przepisów. Wspomniany wyżej termin 5-letni, chociaż zamieszczony w przepisie proceduralnym, ma charakter materialny, co oznacza, że jego upływ powoduje taki skutek, że decyzja ostateczna nie może być uchylona, choćby została wydana z naruszeniem prawa. Termin ten nie może być przywrócony, gdyż nie jest on terminem, do którego zachowania obowiązana jest strona, lecz jego adresatem jest organ, i jednocześnie bieg terminu z art. 146 § 1 k.p.a. nie może ulec przerwaniu, gdyż możliwości takiej ustawodawca nie przewidział. Prowadzenie postępowania po upływie okresu przedawnienia określonego w art. 146 § 1 k.p.a. narusza zasadę trwałości decyzji administracyjnej, której podstawową funkcją jest stabilizacja stosunków prawnych. Upływ okresu przedawnienia oznaczonego w przepisie art. 146 § 1 k.p.a. oznacza bezwzględny zakaz merytorycznego orzekania w sprawie. Po upływie okresu przedawnienia w sprawie rozpoznawanej w trybie wznowienia postępowania organ administracji publicznej traci wobec tego uprawnienie nie tylko do uchylecia decyzji, lecz także do odmowy uchylecia decyzji dotychczasowej wydanej w postępowaniu zwyczajnym, z powodu stwierdzenia przez organ administracji braku podstaw do jej uchylecia, gdyż byłoby to rozstrzygnięcie co do istoty sprawy. Akceptacja poglądu przeciwnego oznaczałaby, że po upływie okresu przedawnienia, kiedy organ nie mógł już uchylić decyzji (art. 146 § 1 in fine), nadal może toczyć się postępowanie badające sprawę co do istoty (zob. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30.04.2009 r., II OSK 124/09, LEX nr 555045; Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. z 6.12.2012 r., (...) SA/Po 1014/12, LEX nr 1235410).

Wymaga zaznaczenia, że o ile w wyroku z dnia 6 marca 2019 r., stwierdzającego niezgodność art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, Trybunał Konstytucyjny

wskazał na możliwość dochodzenia przez wszystkie kobiety objęte zakresem przedmiotowego orzeczenia w drodze wznowienia postępowania, to jednocześnie samo orzeczenie nie prowadziło do wyrugowania z systemu prawa przepisów omówionych wyżej art. 146 i 151 k.p.a., które nadal wiążą organ przy rozpatrywaniu skarg o wznowienie postępowania. Wskazanie w uzasadnieniu powyższego orzeczenia na powinność ustawodawcy co do wprowadzenia odpowiednich regulacji w celu zagwarantowania jednolitych zasad zawrotu świadczeń należnych uprawnionym świadczy o świadomości przedstawionego wyżej problemu. Stąd też, już na marginesie powyższych rozważań, Sąd wskazuje, że problematyka stanowiąca przedmiot rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 6 marca 2019 r. skutkowałą podjęciem przez ustawodawcę inicjatywy w zakresie uregulowania sposobu przeliczania emerytury

z uwzględnieniem braku w aktualnym stanie prawnym art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W dniu 15 maja 2019 r. wniesiono senacki projekt ustawy mający na celu przywrócenie większej podstawy obliczenia emerytury ubezpieczonym, którzy pobrali wcześniejszą emeryturę bez obiektywnej wiedzy, że kwoty wcześniej pobranej emerytury pomniejszą emeryturę powszechną. Projekt ten z dniem 15 lipca 2019 r. przekazano do Sejmu w celu kontynuowania prac legislacyjnych, które ostatecznie nie zostały zakończone przed końcem VIII kadencji Sejmu, co też, zgodnie z obowiązującą w Parlamencie Rzeczypospolitej Polskiej zasadą dyskontynuacji, skutkuje stwierdzeniem, że dalsze prace nad tym projektem nie będą kontynuowane. Sąd wskazuje przy tym, że na dzień 13 listopada 2019 r., Marszałkowi Senatu RP przedłożono tożsamy do wspomnianego powyżej senacki projekt o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ((...) nr 12), co pozwala zakładać, że kwestia ustalania emerytury powszechnych osób urodzonych w (...) roku poruszona w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. będzie przedmiotem działań legislacyjnych ustawodawcy w ramach kolejnej kadencji Parlamentu RP.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany decyzji, wobec czego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie orzekając jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)

Zarządzenie: odpisy wyroku doręczyć (...)